

ÍGY VOLT APÁD A KURVÁKKAL

Apád mindennap eljárt a No Lullaby Club nevű helyi kuplerájba. Délben. Ott ebédelt. Az olasz szakács főztjét szerette nagyon, a kellemes félhomályt, és főleg azt, hogy a Lullabyban soha nem volt tömeg, se zaj, se zsírszag. Ahogy volt viszont süppedős ülőgarnitúra az asztalok körül, mély bíborszínű plüssborítás a falakon, és az egész bárban lassúság, nyugalom, türelem. Azon a hűvös májusi napon apád a városi újságot olvasta épp, a gyász hirdetések fölött hümmögött, amikor a félmeztelen pincérlány megérkezett a minestronéval. Félretette a hetilapot, hogy ne zavarja a lányt a tálalásban. A gőzölgő leves nehéz illata csapta meg, összerosolyogtak. Fiatal volt, vékony derekú, az evőeszközöket, szalvétát rendezgette előrehajolva, dús keblei mélyen lelógtak, majdnem bele a porcelántál-

ba. Látszott, hogy mindenhol libabőrös, és ez apádat meghatotta.

– Nekem nem kell, Évike – mondta, és fejével a himbálózó keblek felé intett. – Még megfázik.

A lány puszit küldött, megrántotta a vállát, és hátrafelé, a bárpult irányába mutatott, ahol egy kövér fejű ember telefonált. – Muszáj – felelte halkán. – Munkaruha. – Kihúzta magát, ajándékként meghimbálta még egyszer, majd nevetve elsietett.

Apád jókedvű volt, elégedett. Reszelt ementálit szórt a leves tetejére, felkavarta kicsit, és beleszagolt a leves gőzébe, mielőtt hozzáfogott. A vörösbab ropogott a fogai alatt, keményen, de nem fövetlenül, a zeller szétolvadt belül, elvegyült az édes sajttal, nem lehetett mit hozzátenni.

És akkor odaállt mellé a kövér fejű. Aztán le is ült. Szembe apáddal, kérés, köszönés nélkül. A férfi mellén fekete póló feszült, nyakában sárga lánc, homlokán napszemüveg. Apád kezében megállt a kanál. Nézte a másikat, ráemelte a tekintetét, a feje a tányér fölött maradt.

– Jó? – kérdezte a kövér fejű.

Apád szemöldöke feljebb csúszott, hallgatótt egy darabig.

– Isteni – bólintott.

A kövér fejű nyögött egyet.

– Ügyes ez a Cardoni gyerek – mondta. – Nem véletlenül fizetek neki annyit.

Megint hallgattak.

– Beszédem van veled – szólalt meg aztán a kövér fejű.

– Komoly beszédem – mondta még. Előbb hajolt, rátámaszkodott két könyökkel az asztalra.

Apád biztos volt benne, hogy most akkor ki fogják innen dobni, tiltani. És azt is tudta, miért. A lányok. Hogy nem szokott kérni belőlük. Eddig biztonságban érezte magát, mosolygott is néha a saját okosságán. Senki számon nem kérheti rajta, hogy nem baszik, hiszen nincsenek kuplerájok. Papíron. Ezt itt egy bár, itallal, étellel, zenével, ahol hivatalosan nem is lehet baszni. És ami nincs, azt a vendégtől se követelhetik. Gondolta apád korábban. Ahogy most meg azt gondolta ugyanilyen bizonyossággal, hogy mégiscsak betelt a pohár.

– Figyelek – felelte. És tényleg figyelt. Minden mozdulatra is, nemcsak a szavakra.

Az volt az érzése, hogy hamarosan pofonok is előkerülnek.

– Tudod, mi a baj ezzel az országgal? – kérdezte a kövér fejű.

Apád nem szólt. Intett, hogy nem tudja.

– A geciség! A geци, szemét emberek, az a baj. Hogy nincs se gerinc, se tartás – mondta a kövér fejű még indulatosabban, és az öklével az asztalra csapott a második gecinél.

– A morálra gondol? – kérdezte apád óvatosan.

– Arra, ja. Meg az erőszakra. Van például egy haverom, a Tóth Zsibi. Sportszerek, kereskedő, nagybani. Ő mesélte, hogy minden évben tízszer annyi baseballütőt ad el, mint labdát. Érted? Tízszer annyit! Hát, ez baj ezzel az országgal. Meg hogy aki nem, az megszívja, mint a torkos borz. A gázcsövet. Ez a nem mindegy.

A kövér fejű mutogatott is beszéd közben, fenyegetően hadonászott. Apád továbbra sem értette, mit akar tőle ez az ember, csak annyit érzett, hogy valami nagyon bántja, és hogy ez a valami aligha az ő itteni étkezése.

– Becsapták? Vagy megtámadták? – kérdezte apád. Próbált barátságos, együtt érző képet vágni.

A kövér fejű sóhajtott, mintha kihúzták volna belőle a dugót. Lehajtotta a fejét is, aztán vissza, tartással.

– Sintó, Kalocsa. Vagy Vác – mondta. – Júniussal, tizennyolc hónap, nincs felfüggesztés. Nem jogerős, de az lesz hamar. Elsején hirdetnek ítéletet. Ha úgy, visznek.

– Kerítés? – kérdezte apád.

– Mi? Dehogy! Életveszélyt okozó testi sérítés. De nem olyan!

Apád letette a kanalat a tányér mellé, megtörölte a száját. Fürkészve nézte a kövér fejűt.

Közben fiatal lányok léptek be a bárba, hárman. Miniszoknya, vastag kabát, hűvös volt. A lányok ásítottak, beszéltek valamit. Amikor elmentek mellettük, hangosan köszöntek, a kövér fejű pedig mindegyiket megérintette egy pillanatra, rájuk mosolygott.

– Tetszenek? – kérdezte apádtól.

– Pardon?!

– Az angyalkák. Jók, mi? Azok. Ajánlom is! Apád meghökkent.

– Én nem. Sajnálom! – mondta. – Egyszer fordult csak elő.

– Tudom – vágott közbe a kövér fejű, és egy kézmozdulattal elvágta apád utolsó mondatát.

– Napló van, mindig ellenőrzöm. Rendnek kell lenni – bólintott.

– Na, ide figyeljél rám, kicsi ember – folytatta.

– Barátom – mondta apád.

– Barátom, mindegy, figyeljél!

A kövér fejű megmarkolászta a tarkóját, nagy levegőt vett.

– Volt egy kis pöcs, tavaly, mutogatta magát. A moziparkban. Gyűlölöm az ilyet. Ott jártak haza a kislányok a zeneiskolából, ez meglengette a kabátját. Házam a szomszédban. Beszöltünk a rendőrségre, basztak rá. Azok is gecik. Mindennap ott lógatta, megint feljelengettük, megint nem történt semmi. Hát ez volt hónapokig, a gyerekek sírtak, a kurva anyját, úgyhogy összeálltunk néhányan. Ez elvi kérdés. Megvártuk, elkaptuk. Pisilni se fog vele többet, nemhogy mutogatni, szétvertük neki. Nem is érdemelt mást.

– Baseballütővel? – kérdezett közbe apád.

– Vascsóvel. Alaposan – válaszolta amaz. Nem értette az iróniát. Apád mosolygott.

– Szóval a rendőrök – folytatta a kövér fejű.

– A rendőrök akkor már tudták, hogy dolgozni kell. Négy ítélet, Kalocsa. Vagy Vác. Kalocsa jobb lenne.

– Igazán sajnálom – bólogatott apád, de a kövér fejű megint leintette.

– Nem ez a lényeg. Hanem, hogy itt rendnek kell lenni. Addig is, amíg én bent. Fegyelem, pontosság, vagy mindent előnt a kupleráj.

– A kupleráj – ismételte apád.

– Az. Szétcsúszik, elrohad. Az üzlet komoly dolog. De hát tudod te már, hogy mit akarok.

Nem tudta. Az utolsó mondatig nem. Aból már derengett.

– Jó gyerek vagy te, utánanézttem. Asszonyod már nincs, biznyszhez értesz, nem is nálam vered el a fizetésed, meg a lányok is szeretnek. Pont jó leszel üzletvezetőnek erre a kis időre.

Most apád hajolt előrébb, ő könyökölt fel az asztalra, hunyorgott.

– Ez... ez valami vicc.

A kövér fejű mintha meg se hallotta volna.

– A könyvelésre kell ügyelni, a beszerző gyereket seggbe rugdosni néha. És hát a vendégekkel, velük szépen, okosan, de az neked fog menni.

Apád nem hitt a fülének.

– Nem is ismer.

A kövér fejű megrántotta a vállát.

– A konkurenciára nem bízhatom. A barátok nem érnek rá, a saját boltot csinálják. Ez munka, feladat. Te leszel itt a főnök. Csak amíg visszajövök. Aztán majd elszámolunk.

És mondott is még egy számot. Nagy, kerek számot. Hozzáteve, hogy havonta, tisztán.

Újságoknak dolgozott apád akkoriban, nem keresett rosszul. De ez nagyon nagy fizetés volt. Belegondolt. Körbenézett, hátrafordult a pult felé is. Munkahely, másfél évig. Lassúság, nyugalom, türelem. Bíborszínű plüssborítás a falakon. Sok pénz.

Barátságosan nézett a kövér fejűre.

– Mondom én! – bólintott az.

Aztán folytatta, még jobban felélénkülve, közben ütögette össze az ujjait.

– Három nap kell, betanítalak. Neked nyolckor kezdődik, hajnali négyig tart, ötig sokszor, de közben tudsz azért aludni, ne félj. Papírokkal vigyázni. Vivi mindig elkésik, vissza is pofázik, mikor jön neki, előtte, ki-tanulod, három nap alatt megmutatom, addig lerendezed a lányokat.

Apád itt megakadt a figyeléssel. Már benne volt, élt a kép, látta, tetszett is neki. Ilyet

még úgyse. Láta magát, ahogy ül a bárpultnál, rajnai rizlinget szopogat, lányok nevetgélnek, öltönyös férfiak lazítgatják a nyakkendőjüket. Jó világ. Érdeemes volna kipróbálni. De megakadt. A végénél akadt meg.

– Lerendezem? – kérdezte apád.

A kövér már valami Gézáról magyarázott, aki a töménytet szokta hozni minden hónap utolsó hetében, és hajlamos elrontani a számolást, figyelni kell rá, ebbe szólt bele apád kérdése, és a kövér fejű csak mellékesen, legyintve vetette közbe, hogy igen, le, ismerkedés, kacsintott egyet, aztán a hivatalt mondta nagyon, hogy mennyit adni a kék zakósnak, ha ellenőrzés jön, majd ő ezt előre megbeszéli.

Apád a mutatóujjával jelzett, hogy van egy részlet, amit szeretne tisztázni. Egy fontos részlet. A kövér fejű erre értetlenül elhallgatott.

– Jól értem, szobára? – kérdezte apád.

A kövér fejű kizökkent, zavart lett.

– Hm, mi van?! Szobára, persze. Mit nem vágsz? Megcsinálod a lányokat. Klárikát már nem kell, csak a többit. Nem pálya, most dolgunk van, beszélék.

De apád ingatta a fejét, látszott rajta, hogy most ment el a kedve az egésztől. A karjait

a mellére fonta. A kövér fejű is észrevette, és annyira nem értette, hogy egyre idegesebb lett.

– Megcsinálod a lányokat. Részletkérdés, a fájront fontosabb, ott észnél kell lenni. A lányokat meg persze, hát hogy ajánlod, ha nem tudod, milyen az áru, he? Meg egyébként is, a tekintély, elviszed őket, úgy indul. De most már tényleg figyeljél, mert mondom, hogyan mérjük a töményet.

Apád viszont nem figyelt. Figyelt, de másra.

– Én ezt nem kérném – mondta csendesesen.

– Egyáltalán. A pénzt se. Így nem.

A kövér fejűnek tátva maradt a szája. Szuszogott idegesen, de nem tudott megszólalni egy ideig. Apád összébb hajtotta a szalvétáját.

– Tiszták, egészségesek, szépek – mondta a kövér fejű, nyugalmat erőltetve magára.

– Fizetni se kell, ingyen dugás, négy. Sokan adnák érte a fél karjukat.

– Én ezt nem kérném – ismételte apád határozottan.

A kövér fejű kitörés előtt, csorgott a víz a halántékán, de még próbálkozott.

– Szerelmes vagy, vagy mi? Nézz oda, nézzél oda – azzal a pult felé mutatott. Egy lány

ült magas széken, magas nyakú pohár mellett, tükrös kis dobozkát tartott a kezében, festette magát. Mélykék ruha, hosszú combok, az arca is kedves volt, ahogy koncentrált a szemé alá húzott vonalakra, a mozdulatokra. – Gyönyörű, ügyes, és olyan ártatlan tud lenni, mint egy diáklány. Az is különben, főiskolára jár az Ildi. Hát mondjad rá, hogy nem kívánatos, baszki! Ideális csaj, álomszerető.

Apád az újságért nyúlt, a tárcáját tapogatta a zsebeiben.

– Egyiket se – mondta.

Amire a kövér fejűből kiszakadt a tüdő, úgy ordított, fenyegetőzött, megbaszod, megbaszod, ismételte minden mondatban, csapkodta az asztalt.

– Ajándék, kisköcsög, ajándék, te meg ezen szarakodsz! – üvöltötte.

Apád pénzt tett a kis tányérra, amin a szalvéta feküdt korábban. Aztán a tárcáját visszarakta a belső zsebbe, eligazította, hogy ne nyomja ki nagyon a zakó szövetét.

A kövér fejű kifogyott a szóból. Tajtékos, tar feje vöröslött, a szemei vérben forogtak, apád már az ujjait tornáztatta, tudta, mi fog következni.

Egyre hangosabban szuszogott a kövér fejű, egyre mélyebbeket, gyorsabban.

Aztán egyszer csak ugrott az asztal másik oldaláról, a kezét lendítette.

Apád megemelte magát, bal karjával elkapta a kövér fejű tokáját. A jobb mutatóujját fel dugta a dühös ember orrába, keményen, tövig, és már feszítette is, oldalra, lefelé. A kövér fejű ütése a fájdalomtól félrecsúszott, apád pedig hallotta, érezte, ahogy recsegnek a szövetek a másik orrában. Feszítette, húzta, majd a tarkójára fogott át a tokáról, és a kövér fejű bele vágta a kihűlt minestronéba. Az ujját az utolsó pillanatban húzta csak ki a szétszakadó orrból. Kézcsavarás, ropogásig az is, a kövér fejű harc képtelen volt.

Akkor apád odahajolt az ázott sajttól és zellertől maszatos archoz, az asztallaphoz egészen, a karcsavarásból nem engedett közben. A széttört porcelán belevágott a kövér fejű arcába, az orrából is folyt a vér.

– Nem baszok – mondta apád higgadtan.

Kitörölt valami zöldséget a kövér fejű szeméből.

– Hálni szoktam. Akit megkívánok, azzal. Örömből.

Aztán meglökte a kövér fejűt, erővel, izomból, az végiggurult az asztalon, magával sodort kést, hamutálat, kis mécesst. Bezuhant a fal mellé.

– Elvi kérdés – tette hozzá apád.

Megkereste az újságját, a hóna alá vette. Igazított az ingén. A pultnál összeszaladt lányokat látta meg, mosolygott rájuk.

– Keziticsókolom!

Aztán a kijárat felé indult. Csóválta fejét, rosszkedvű volt. Szerette volna a képet, a bárpulttal, a rajnai rizlinggel, a nagyon sok pénzzel. Apád sajnálta. Ezt is. Meg hogy most akkor más helyet kell keresnie az ebédekhez. Pedig ezzel nagyon elégedett volt. Visszanézett még az ajtóból, az asztal felé is (a kövér fejű már mozgolódott), meg a pult felé is. A mélykék ruhás, hosszú combú lány arcát vette észre. Hogy az milyen kedves. Arra gondolt, hogy egyszer talán megvárja.